

РЕШЕНИЕ

№ 7856

гр. София, 23.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 23.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **4167** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на П. Т. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № Ж-205/19.03.2021 г. на Комисия за енергийно и водно регулиране, с което е приета за неоснователна жалба вх. № Е-13-62-6/07.01.2021 г. по описа на КЕВР срещу [фирма] и е прекратено производството по нея.
С жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на Решение № Ж-205/19.03.2021 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че договор за присъединяване към електроразпределителната мрежа /ДПЕРМ/ № 279/18.03.2004 г., сключен между жалбоподателя и К. И. П., от една страна, и разпределителното дружество /Е./ - от друга, съгласно който са изградени съоръжения за присъединяване на обект: жилищна сграда, въведени в експлоатация на 11.07.2012 г. с удостоверение №718/11.07.2012 г., е прекратен едностранно от Е. без основание. Излагат се аргументи, че не е предвиден срок за подписване на договор за изкупуване на съоръженията от Е., поради което не е налице неизпълнение на същия от страна на жалбоподателя. Прави се възражение за изтекла погасителна давност по отношение на правото за прекратяване на договора за присъединяване. Иска се от съда да отмени атакуваното решение на КЕВР и да задължи [фирма] да подпише договор за изкупуване на съоръженията съгласно

поетите от него задължения.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Г., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът - Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, се представлява от юрк. М.. Оспорва жалбата, намира същата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – [фирма], се представлява от юрк. Б., който оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Поддържа, че от страна на дружеството са изпращани многократно покани до жалбоподателя за сключване на договор за изкупуване на собствеността върху съоръженията, а в резултат е последвало единствено пасивно поведение. Отбелязва, че към момента сградата е присъединена към електроразпределителната мрежа. Претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител по делото и не изразява становище.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство първоначално е започнало по жалба вх. № Е-13-62-6/07.01.2021 г., по описа на КЕВР, вх. № 100000130135/23.12.2020 г. по описа на [фирма], подадена от П. П., срещу [фирма]. В същата са изложени оплаквания относно прекратяване на договор за присъединяване към електроразпределителната мрежа /ДПЕРМ/ № 279/18.03.2004 г., сключен между П. Т. П. и К. И. П., от една страна, и [фирма] /понастоящем [фирма]/ – от друга, за обект: „жилищна сграда“, находища се на ул. „Ю./ул. В. А.“, в парцел Х1Х-211, кв. 201, м. П. – Редута, [населено място]. Жалбоподателят твърди, че никога не е отказвал да сключи договор за прехвърляне на собствеността върху изградените съоръжения за присъединяване на посочения обект, но поради проблеми със строителя това било осуетено и поискал отсрочка до решаването им. На 17.06.2019 г. подал заявление, с което уведомил дружеството, че вече няма пречки за сключване на договора за продажба на съоръжението, но бил уведомен, че ДПЕРМ е развален на 04.07.2018 г. Последното жалбоподателят счита за незаконосъобразно, неправилно и погасено по давност, тъй като разпоредбите на Закона за енергетиката /ЗЕ/ и Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи дерогирани тези на Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/.

На основание чл. 143, ал. 3 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. към жалбата на П. и преписката по случая [фирма] приложило мотивирано становище /с копие за жалбоподателя/, които били изпратени на КЕВР за произнасяне.

Съгласно становището на Е. по силата на сключения между страните ДПЕРМ № 279/18.03.2004 г., изменен със Споразумение от 22.05.2009 г., П. и П. са поели задължение да изградят съоръженията за присъединяване по реда на чл. 20, ал. 5 от Наредба № 6/2004 г. /отм./, както и задължението за прехвърляне на собствеността върху същите в полза на Е.. Съоръженията са въведени в експлоатация на 11.07.2012 г. Е. изпратило на жалбоподателя предложение за проект на договор за покупко-продажба на същите с покана да се яви за сключването му от 11.11.2016 г.

Изпратени са повторни покани за сключване на договора, включително нотариална покана, които са получени от жалбоподателя, но са останали без резултат. П. бил предупреден на основание чл. 33 от ДПЕРМ № 279/18.03.2004 г., като му е даден срок за изпълнение на задължението за прехвърляне на собствеността върху съоръженията, че след изтичането му договорът ще се счита за развален от Е.. Отново не били предприети действия от П., поради което, считано от 04.07.2018 г. договорът бил развален от Е..

По случая е назначена проверка от КЕВР, във връзка с която е изготвен Доклад вх. № Е-Дк-288/09.03.2021 г. на Дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“, в който е изложена фактическата обстановка и е изразено становище, че жалбата е неоснователна предвид това, че П. не е изпълнил поетото задължение по ДПЕРМ № 279/18.03.2004 г. и не е отговорил на писмата от [фирма] с покана да подпише предложението му договор за прехвърляне на собствеността върху изградените съоръжения за присъединяване. Прието е, че законосъобразно и в съответствие с чл. 33 от ДПЕРМ № 279/18.03.2004 г. същият е бил едностранно развален от Е..

Съгласно представено извлечение от Протокол № 59 за проведено закрито заседание на КЕВР на 19.03.2021 г., е подложен на обсъждане горепосоченият доклад и с пет гласа „за“ /от които два гласа на членове със стаж в енергетиката/ на основание чл. 22, ал. 1 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във вр. с чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката е прието Решение № Ж - 205/19.03.2021 г., с което е прекратено производството по жалбата на П. поради нейната неоснователност. Възприети са фактическите констатации и мотивите, изложени в доклада, че развалянето на ДПЕРМ № 279/18.03.2004 г. от страна на дружеството е в съответствие със закона и договореното между страните.

Решение № Ж - 205/19.03.2021 г., ведно с изложените мотиви, е връчено лично на жалбоподателя П. на 31.03.2021 г., видно от представено копие на известие за доставяне на л. 9.

Жалбата срещу него е подадена чрез КЕВР на 12.04.2021 г.

Като доказателства по делото са приобщени представените с жалбата и с административната преписка документи. В съдебното производство не са ангажирани нови доказателства.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 АПК срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, от лице с право и интерес от оспорване, поради което следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт - Решение № Ж - 205/19.03.2021 г. на КЕВР, е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма. Актът е издаден в писмена форма и е мотивиран с основанията, които са обусловили

конкретното разпореждане, както от фактическа, така и от правна страна.

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката, КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, като в съответствие с ал. 5 когато комисията приеме жалбата за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се регламентират в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката. Съгласно чл. 142, ал. 1, т. 2 от последната Комисията разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия и природен газ, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по Закона за енергетиката. Ал. 4 от с.з. предвижда като абсолютна положителна процесуална предпоставка предварителното разглеждане на жалбата от съответното дружество, за да бъде разгледана същата от КЕВР, като при това жалбоподателят следва да не е удовлетворен от отговора по нея или да не е получил отговор. В случая това изискване е спазено. Жалбата е подадена до КЕВР и [фирма], което я е изпратило на Комисията, без да се произнесе изрично по нея, но като е приложило към нея писмено становище. Спазени са изискванията на Наредбата – чл. 144 и сл. По силата на чл. 144, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката при проверката на подадената жалба се събират всички необходими доказателства за изясняване на обстоятелствата по нея. Нормата на чл. 143, ал. 6 от посочената наредба също изисква Комисията да разгледа жалбата, ведно с цялата преписка по нея. В конкретния случай с преписката са представени всички относими и необходими за решаването ѝ доказателства, ведно със становище от Е.. На следващо място, изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието процесното решение, съгласно чл. 145, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата. Не е налице отменително основание по чл. 146, т. 3 от АПК.

По отношение на материалната законосъобразност на решението съдът намира следното:

Съгласно Споразумение към ДПЕРМ № 279/18.03.2004 г. от 22.05.2009 г. присъединяваното лице поема задължение да проектира, съгласува в съответствие с действащата нормативна уредба и изгради съоръженията за присъединяване, като срокът за това е 8 /осем/ месеца от подписването му /чл. 2/. Съгласно чл. 3 от същото изградените съоръжения за присъединяване следва да се поставят под напрежение след сключване на договор между присъединяваното лице и дружеството за прехвърляне на собствеността им. В чл. 5 изрично е отбелязано отново, че изграждането на съоръженията за присъединяване се извършва от присъединяваното лице, като дружеството се задължава от своя страна да съгласува изготвените от присъединяваното лице проекти и да изкупи изградените от присъединяваното лице съоръжения за присъединяване на обекта след представяне на изискуемите документи /чл. 6/. В чл. 7 е уговорено задължение за присъединяваното лице да предложи на дружеството за изкупуване съоръженията за присъединяване на обекта, като депозира в деловодството на дружеството искане с приложени към него документи по изготвен от дружеството списък.

Договореното между страните е в съответствие с нормативната уредба към датата на подписване. В чл. 20, ал. 5 от Наредба № 6/09.06.2004 г. за присъединяване на производители и потребители на електрическа енергия към преносната и

разпределителните мрежи /отм. с § 1 от Наредбата за отменяне на Наредба № 6 от 2004 г. за присъединяване на производители и потребители на електрическа енергия към преносната и разпределителните електрически - ДВ, бр. 31 от 4 април 2014 г., в сила от 04.04.2014 г./ е предвидено, че „лицето, с което се сключва договорът за присъединяване, със съгласието на преносното или съответното разпределително предприятие може да поеме задължение за: 1. проектирането на съоръженията за присъединяване по ал. 1; 2. изпълнение на определен вид строителни и монтажни работи по присъединяването по работния проект по ал. 1; 3. изграждане на съоръженията по ал. 1“. Разпоредбата на ал. 7 от с.з. предвижда, че „изградените съоръжения за присъединяване по ал. 5 се прехвърлят възмездно в собственост на преносното или съответното разпределително предприятие на база на взаимно признати разходи“. Съгласно чл. 23 от с.з. „когато съоръженията за присъединяване са изградени по реда на чл. 20, ал. 5, те се поставят под напрежение след сключване на договор(и), между собственика на имота и съоръженията и преносното или съответното разпределително предприятие за прехвърляне на собствеността върху съоръженията, правото на собственост или правото на строеж върху съответната част от имота и учредяване на сервитутни права“. Следователно, за да завърши процедурата по присъединяване и да бъде захранен имотът, следва да бъде прехвърлена собствеността на съоръженията върху Е.. Такова задължение жалбоподателят е поел съгласно чл. 7 от ДПЕРМ № 279/18.03.2004 г., както беше посочено по-горе. Аналогична е и действащата след 2014 г. нормативна уредба, приета с Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи – чл. 21, ал. 5-7 и чл. 24 от същата.

Между страните не се спори, че съоръженията са въведени в експлоатация на 11.07.2012 г., за което по делото е представено Удостоверение № 718/11.07.2012 г., издадено от директор на дирекция „Общински строителен контрол“. Съгласно Удостоверение № 324/29.03.2016 г. на директор на дирекция „Общински строителен контрол“ процесният обект „жилищна сграда“ е въведен в експлоатация на посочената дата.

Жалбоподателят е отправил в изпълнение на задълженията си по ДПЕРМ № 279/18.03.2004 г. заявление /„покана“/ вх. № [ЕГН]/11.04.2016 г. до Е. да изкупи изградените съоръжения съгласно сключения договор за присъединяване. В тази връзка от Е. е изготвен проект на договор за прехвърляне на собствеността върху последните и са изпратени до П. П. и К. А. покани за прехвърляне на собствеността върху съоръженията за присъединяване изх. № CD-Doc-11055/11.11.2016, изх. № CD-Doc-3792/12.04.2017, изх. № CD-Doc-3792/1/06.06.2017, връчено лично на П. на 14.06.2017 г., видно от известие за доставяне на л. 48. На 14.06.2017 г. е връчена лично на същия и нотариална покана, изготвена от нотариус Р. Д., с която дава на същия двуседмичен срок да сключи предложението му договор с Е.. С писмо изх. № CD-Doc-6184/датата не се чете/, връчено на 05.06.2018 г. лично на П. Т., и на 04.06.2018 г. на съпругата на К. А., е уведомен П., че е налице неизпълнение от негова страна и е отправено предупреждение, че ако не бъде сключен предложението договор за покупко-продажба на съоръженията, ДПЕРМ № 279/18.03.2004 г. ще се счита за развален с обратна сила, на основание чл. 33 от същия и чл. 87, ал. 1 от ЗЗД. Още едно писмо със сходно съдържание е изпратено до същите лица, в качеството им на страна по ДПЕРМ № 279/18.03.2004 г., с изх. № CD-Doc-6184/2/18.06.2018 г., съгласно което

се приемат за неоснователни аргументите за налични пречки за прехвърляне на собствеността върху съоръженията /съдебни и други спорове по отношение на собствеността върху жилищната сграда/, поради неотносимостта им към реализирането на сделката по покупко-продажба на изградените съоръжения за присъединяването ѝ. Отново е даден 5-дневен срок за явяване в сградата на [фирма] и сключване на предложението договор за покупко-продажба, като е предупреден П., че при неизпълнение договорът ще се счита за развален с обратна сила.

С писмо до [фирма] от 17.06.2019 г., видно от отбелязване на датата на входиране /л.55/, П. е заявил желание да бъде определен ден и час за финализиране на всички правоотношения с дружеството, възникнали по силата на ДПЕРМ № 279/18.03.2004 г. В отговор с писмо изх. № [ЕГН]/28.06.2019 г. дружеството е уведомило същия, че договорът и сключеното въз основа на него споразумение са развалени на 04.07.2018 г., като е отпаднало основанието и задължението на [фирма] да закупи съоръженията.

Съгласно уговореното между страните в чл. 33 от ДПЕРМ № 279/18.03.2004 г., когато една от страните не изпълни договорените си задължения поради причина, за която отговаря, другата страна може да развали договора, като даде на неизправната страна подходящ срок за изпълнение с предупреждение, че след изтичането му ще се счита договорът за развален. Видно от гореизложените факти дружеството два пъти е изпратило писма до жалбоподателя П. и до К. А., с които изрично ги уведомява, че при неизпълнение на задължението им за сключване на предложението договор за покупко-продажба на съоръженията за присъединяване в посочения срок /10 дни по първото писмо и 5 дни по второто/ договорът ще се счита за развален с обратна сила.

Тази клауза на договора е в съответствие с правилата за разваляне на двустранни договори, уредени в чл. 87, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите. Съгласно разпоредбата на същия, „когато длъжникът по един двустранен договор не изпълни задължението си поради причина, за която той отговаря, кредиторът може да развали договора, като даде на длъжника подходящ срок за изпълнение с предупреждение, че след изтичането на срока ще смята договора за развален. Предупреждението трябва да се направи писмено, когато договорът е сключен в писмена форма“. В случая няма спор, че самият жалбоподател е отправил покана до дружеството за сключване на договор за изкупуване на съоръженията от 11.04.2016 г., във връзка с което последното е изготвило проекто-договор, изпратен на жалбоподателя на 11.11.2016 г. На многократни покани да се яви П. за сключването му, последният не се е отзовал, като не е изложил уважителни причини. Доводите за наличие на правен спор по отношение на собствеността върху жилищната сграда са неоснователни предвид това, че съгласно нормативната уредба съоръженията за присъединяване представляват самостоятелна вещ - обект на право на собственост, и могат да бъдат прехвърляни отделно от недвижимия имот, за чието присъединяване са изградени. С оглед на това налице е виновно неизпълнение на договора от страна на жалбоподателя и законосъобразно до същия е отправено предупреждение за разваляне на договора /2 броя/, като не са налице някои от основанията по чл. 87, ал. 3 и 4 ЗЗД, които изключват това право.

Настоящият състав намира възражението за изтекла погасителна давност по чл. 87, ал. 5 ЗЗД за неоснователно. Посочената норма предвижда 5-годишен давностен срок за изправната страна по договора да упражни правото си да го развали при виновно неизпълнение на задълженията на другата страна. Последното е правопораждащ юридически факт за правото за разваляне на договора. Следователно, за да се определи началният момент на давностния срок, следва да се отговори на въпроса

кога е станало изискуемо задължението на П. да прехвърли собствеността върху съоръженията. В тази връзка съдът съобразява, че същият е подал заявление за искане за сключване на договор за придобиване на енергийни съоръжения № [ЕГН] от 11.04.2016 г., с което декларира, че е изпълнил изискванията съгласно условията на дружеството за прехвърляне на собствеността им. В резултат от Е. е предложен проект на договор за изкупуване на съоръженията от [фирма]. Следователно, най-ранната дата, на която е било възможно изпълнението на задължението му, съвпада с тази на изпратения му проектно-договор за сключване. Това е датата на първата покана да се яви, за да подпише предложението му договор за покупко-продажба – а именно 11.11.2016 г. В същата е предвиден двуседмичен срок за изпълнение, следователно задължението е станало изискуемо на 25.11.2016 г. /петък – работен ден/. От тази дата до 04.07.2018 г., когато е развален договорът с едностранно волеизявление на дружеството, не е изтекла предвидената в чл. 87, ал. 5 ЗЗД погасителна давност.

Развалянето на договорите има обратно действие, като отпадат с обратна сила всички техни последици. С оглед на това, считано от 04.07.2018 г., липсва договорно основание и задължение за [фирма] да сключи договор за покупко-продажба на изградените съоръжения за присъединяване на горепосочения обект.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че задълженията по ДПЕРМ са изпълнени, поради което на основание чл. 35 същият е прекратен. Договорът следва да бъде тълкуван във функционално и смислово единствено със Споразумение към него от 22.05.2009 г., съгласно което същото е неразделна част от договора и се запазва действието на всички клаузи от последния, които не му противоречат /чл. 8/. В същото е уредено задължението на жалбоподателя да изгради съответните съоръжения за присъединяване, но и да прехвърли собствеността им на Е.. С оглед на това, като не е изпълнил задължението си, и е изпаднал в забава /съгласно горните мотиви/, жалбоподателят е станал причина договорът, ведно с изменящото го споразумение, да бъде развален от другата страна.

По възражението, че в ЗЕ има специални правила, които дерогират тези на ЗЗД, в жалбата не се сочат конкретни аргументи. В ЗЕ и наредбите за прилагането му не се съдържат специални разпоредби относно прекратяването на двустранни договори чрез разваляне, поради което не се установява противоречие, което следва да бъде преодоляно на принципа, че специалният закон дерогира приложението на общия.

Ако се има предвид разпоредбата на пар. 4, ал. 1 от ПЗР на ЗЕ, за да е налице задължение за изкупуване за енергийното дружество, следва да са налице кумулативно изброените в нея условия: 1) енергийните обекти и съоръжения да съставляват елементи от съответната преносна или разпределителна мрежа; 2) същите да са изградени преди влизането на ЗЕ в сила; 3) да са собственост на трети лица, различни от съответните енергийни предприятия; 4) да съществува законово изискване тези енергийни обекти и съоръжения да са собственост на енергийното предприятие, респективно да не се допуска възможност те да останат в собственост на третите лица. В случая е безспорно, че съоръженията, за които се претендира изкупуването, са изградени след влизането в сила на ЗЕ /12.12.2003 г./.

Относно цитираната в пар. 4, т. 6 /има се предвид ал. 6 вероятно/ от ПЗР на ЗЕ – същата е неотнормисима, доколкото касае необоснован отказ за изкупуване на съоръженията по ал. 1 от същия член, която вече беше анализирана по-горе и приета за ирелевантна в случая. На следващо място, отказът не е необоснован поради отпаднало правно основание за изкупуване предвид разваляне на договора за присъединяване с обратна сила.

Следва да бъде подчертано, че договорът за покупко-продажба на съоръженията за присъединяване не е сключен единствено в резултат от виновното бездействието на

жалбоподателя, въпреки че многократно е канен да го подпише в периода от м. 11.2016 г. до м. 06.2018 г., когато е предупреден, че му се предоставя последна възможност, преди да бъде развален договорът. С бездействието си освен че е станал причина за разваляне на договора, жалбоподателят е осуетил присъединяването към електроразпределителната мрежа на отделните обекти в жилищната сграда, с което е вероятно да е причинил на техните собственици вреди. В тази връзка основателни са доводите на Е., че за изпълнение на задълженията му по издадената лицензия е следвало да разреши възникналия казус по неизпълнение на ДПЕРМ и споразумението към него, за да бъде присъединена сградата към електроразпределителната мрежа по друг ред.

Поради изложеното се налага извод, че не е незаконосъобразен отказът на [фирма] да изкупи изградените от жалбоподателя съоръжения за присъединяване към Е..

Настоящият съдебен състав намира оспорвания индивидуален административен акт за законосъобразен като издаден от компетентен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, материалноправните разпоредби, както и целта на закона.

По разностките по производството:

При този изход на спора и своевременно заявени претенции за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, във вр. с чл. 144, вр. чл. 78, ал. 8, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да бъде осъден жалбоподателят да заплати юрисконсултско възнаграждение, всяко в минимален размер от 100 лева, в полза на ответника и на заинтересованата страна - [фирма], които са представлявани по делото от служители с юридическо образование.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, Административен съд София-град, III- то отделение, 70- ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Т. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № Ж-205/19.03.2021 г. на Комисия за енергийно и водно регулиране, с което е приета за неоснователна жалба вх. № Е-13-62-6/07.01.2021 г. по описа на КЕВР срещу [фирма] и е прекратено производството по нея.

ОСЪЖДА П. Т. П., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Комисия за енергийно и водно регулиране сумата от 100 /сто/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА П. Т. П., ЕГН: [ЕГН], да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], сумата от 100 /сто/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

